** దైవమేమిచేసినను మన మేలుకొరకే **

శ్రీమతి పాకల చంద్రకాంతామణిగారు

జనార్దనరావొక ప్లీడరుగుమస్తా. రాధ జననముతోడనే యాతని ప్రథమ భార్య గతించెను. తోడనే రాధ ఆమె మాతామహుల యింటికిగొని పోవబడెను. ఇట్లు బిడ్డయాటంకముగూడ తీరుటచే జనార్దనరావు నిస్సందేహముగ ద్వితీయ భార్యా స్వీకరణ మొనరించెను. యిట్లుండ పాపము రాధ దురదృష్టముచే మాతామహియుం మాతామహుండును కొంచెమించుమించుగ నేక కాలమందే మృత్యువు వాతబడిరి. గత్యంతరములేమి జనార్దనరావు కుమార్తెను తన యింటికి తీసుకొనివచ్చి రెండవభార్య కప్పగించెను. లోకరీతి సుబ్బలక్ష్మియు రాధను విమాతాసహజమగు ప్రేమతో జూడ జొచ్చెను. సుగుణఖనియగు రాధ సవతితల్లి పెట్టుబాధలనెల్ల నోర్పుతో సహించుచుండెను. భార్యాలోలుడగు జనార్దనరావు రాధకుగలుగు పాట్లను గాంచియు నేమియు ననలేక యూరకుండెను

ఒకదినము వీరి యింటియందు పగలు పదిగంటలగుసరికి జనులు నిండిపోయియుండిరి. జనార్దనరావు ద్వితీయభార్యా సంతానమగు రాము శవము నూతనుండితీసి పైన వేయబడియుండెను. అందరి కండ్లనుండియు అశ్రుధారలు కారసాగెను. ఇక తలిదండ్రుల దుఃఖము వ్రాయ నలవికాదు. అందు సుబ్బలక్ష్మి దుఃఖముచూడ శక్యముగాకుండెను. ఇంతలో పోలీసువారువచ్చి పంచాయితీజరిపి ప్రమాదవశమున కాలుజారి పడినట్లుగ తీర్పుజెప్పి పెద్దమనుష్యుల చేవ్రాళ్లుగొని ఉత్తరక్రియల కనుజ్ఞయిచ్చి వెడలిపోయిరి.

సాయంత్రమారుగంటలగుసరికి యిరుగుపొరుగువారందరును సుబ్బలక్ష్మిని పరామర్శించుటకై రాసాగిరి. సహజముగా నెవరికైనను యోదార్పుమాటలు వినుకొలది దుఃఖము హెచ్చుచుండునుగదా! అట్లే సుబ్బలక్ష్మి దుఃఖమీయోదార్పువచనములచే యతిశయింపదొడగెను. "రాధా! ఊరుకొనుమమ్మా! నీవుకూడ నిట్లేయేడ్చుచున్న నింక మాపిన్నినోదార్చువారెవరు?" అనుచు నొకయువతి విమాతతో సమముగ దుఃఖించుచున్న రాధనుగని పల్కెను. "చాలు చాలు చేసినపని చాలక యింకను దొంగయేడ్పులేల?" అని సుబ్బలక్ష్మి రాధను చురచుర జూచుచుబల్కెను. దొంగయేడ్పులేమి వదినా! యని రాధను మందలించిన యువతి నాశ్చర్యమై సుబ్బలక్ష్మిని దిలకించుచుబల్కెను. అచటజేరిన యంగనలెల్లరు సుబ్బలక్ష్మివైపు నిర్భ్రాంతలై దిలకింపనారంభించిరి. అంత సుబ్బలక్ష్మి రూక్షస్వరముతో చేతులు త్రిప్పుకొనుచు "అమ్మో!

మీరు దాని దొంగయేడ్పుం గాంచి మోసపోవుచున్నారుగాని దాని రాక్షసకృత్యముల నెరుగరు. పసిబాలయనియే దలచుచున్నారుగాని గోముఖవ్యాఘ్రమని యెరుంగరు. నిన్నటిదినమేదో తప్పుపనిచేసినందున పెద్దదానిని యూరకొనలేక కొలదిగ శిక్షించితిని. అందుపై నాపైన పగబూని నోరెరుగని పసికూనను నూతద్రోసిన రాక్షసి. లేకున్న యెన్నడును నూతివద్దకుబోవని నాబిడ్డ బావి యనిన భయపడునాబిడ్డ నూతబడుటయేమి? కడుపుచించుకున్న గాళ్లపై బడునని దీని దుశ్చేష్టల నింతవరకు భరించితినిగాని కడుపు తీపి నేడు వెల్లడించినది. చేసినపనికి సిగ్గుపడక దుఃఖనటనలెందులకు? యిట్టి ఘోరరాక్షసిని పసిబిడ్డల జంపుపాతకి నింటనుంచుకొని యేసాధ్వి భరింపగల'దని బల్కెను. పాపము రాధకు మిన్ను విరిగిమీదబడినట్లాయెను. యే పాపమెరుగని తనపై నిట్టి ఘోరాపనిందను విమాత మోపుటగాంచి యామెగుండె ప్రేలిపోయెను. పై మాటలనువినుచు నారాధస్మృతి విహీనయై నేలబడిపోయెను. సుబ్బలక్ష్మి యెడగల భీతిచే యేరును ఆమెదరిచేర సాహసించరైరి. గాని "పదమూడేండ్ల పసికూనపైననా యిట్టి దురపవాదము మోపుట. సవతికూతు నిలువెడలగొట్టపన్నిన పన్నికయేగాని శేరొండుగాదు. దైవవశమున గల్గిన విచారము నిటుపశమింప జేసికొనుచున్నది యెంతటిగయ్యాళి''యని యనుకొనుచుం వచ్చినవారందరును యెవరిండ్లకు వారు వెడలిపోయిరి.

రాత్రి 11గంటల సమయమయ్యెను. జనార్దనరావుగారి వీధితలుపులు తెరువబడెను. "యీ యర్ధరాత్రమందా పోనిమ్ము. రేపుప్రొద్దుననే పంపివేయగూడదా" యని జనార్దనరావు పల్కుచుండ "వీలుపడదు. పసిసిసువును పొట్టనుబెట్టుకున్న పాతకి నింకను నింటనుంచుకొన మీ మనసెట్లొప్పుచున్నది? యిది యింకను నింటనున్న నింకను నెంతటి ఘోర కార్యములైన నొనరించును. యింక వెళ్లు తల్లీ! మాకు శనిగ్రహము వదలు''ననుచు సుబ్బలక్ష్మి వెక్కి వెక్కి యేడ్చుచున్న రాధను బైటకుత్రోసి వీధితలుపు గడియ వైచెను.

తగినపోషణలేక సౌందర్యమించుక వన్నె తగ్గియుండినను రాధమోము చూపరుల హృదయము నాకర్షించునంతటి మార్దవము గలిగియుండెను. నాడు అమావాస్య. యెల్లయెడల గాఢతిమిరము ప్రబలియుండెను. అంతట నిశ్శబ్దదేవత తాండవించియుండెను అట్టి యా గభీరనిశీధిని పదుమూడేండ్ల ప్రాయపు బాలయగు రాధ శుష్కించిన దేహములో గంపించుచున్న హృదయముతో దైవముపై భారమువైచి ముందుకుబోవసాగెను. ఆ నిస్సహాయబాలిక దీనస్థితి గాంచి కఠినమగు మానవసంఘముపై తమ కోపాగ్ని వెల్లడించుచున్నవో యన తారకలు ద్విగుణముగ ప్రకాశింపజొచ్చెను.

సుందరరావు కాపుకులస్థుడు. పేరొందిన న్యాయవాది. మంచి సంఘ సంస్కర్త. కరుణాహృదయుడును లక్ష్మి

పుత్రుడునగుటచే నీతడు తలంచిన కార్యములు జయప్రదముగ కొనసాగి ధనముతోబాటు యశోధనముకూడ వర్ధిలసాగెను. పతిభక్తిపరాయణియు, జాలిగుండెయు గల జానకమ్మ సుందరరావుగారికి తగిన సహధర్మిణియని పేరుగాంచెను. సహజసద్గుణ సంశోభితుడగు కృష్ణారావు వీరికి పుత్రుడై బంగారమునకు దావి యబ్బినట్లు ప్రకాశింపజొచ్చెను. కృష్ణారావు ఆ సంవత్సరమే మెడికల్ కోర్సు పూర్తిగావించెను. పుత్రునితోను భార్యతోనుగలిసి సుందరరావు పట్నమునకు దాపుననేగల తమ స్వగ్రామమందున్న బంగళాలో వేసంగి సెలవులు గడుప ప్రవేశించెను.

రాత్రి ఒంటిగంట దగ్గరగావచ్చెను. జబ్బుగానున్న తన స్నేహితుని జూచి తిరిగి యింటికి కృష్ణారావు సైకిలుపై వచ్చుచుండెను తమ బంగళాగేటుదరికి వచ్చునరికి 'హా' యను కంఠమును దబ్బున క్రింద నేదో భారపదార్థము పడిన శబ్దమును కృష్ణారావు వీనులకు సోకెను. ఆశ్చర్యచకితుడై కృష్ణారావు చటాలున సైకిలునుండి దిగి శబ్దము వినబడినవైపు టార్చిలైటు వెలిగించి చూచెను క్రింద సౌందర్యవతియగు నొక బాలిక స్మృతివిహీనయై పడియుండెను. ఆమె పాదములదగ్గరనుండియే నొక వృశ్చికము జరజర నడిచిపోవుచుండెను. వెంటనే జరిగిన సంగతిని గ్రహించి కృష్ణారావు తన పాదరక్షచే దానిని పంచత్వము నొందించి అసహాయయై క్రిందబడియున్న బాలికను తన చేతులపై నిడికొని దాపుననేయున్న తమ బంగళాలోనికి గొనిపోయెను.

బాలభానుని లేతకిరణములు గవాక్షముగుండా పర్యంకముపై బరుండియున్న రాధ ముద్దుమోముపైబడి ఆమె ముంగురులతో గలిసి నాట్యమాడ జొచ్చెను చల్లని పిల్లవాయువులుగూడ గవాక్షముగుండా లోనికి జొచ్చి రాధ మోముపైగల ముంగురుల నెగురగొట్టుచు కమలబాంధవుని కిరణములతో కలహింప నారంభించెను. వీటి కలహముచే రాధకు మెలకువవచ్చి విస్మయదృష్టులతో నలువైపుల జూడసాగెను. తానున్న దొక రమ్యమైన గదియనియు తానొక మృదుపర్యంకమున బరుండియున్నట్లు రాధ గ్రహించెను. మెల్లమెల్లన జరిగిన సంగతులను రాధ జ్ఞప్తికి తెచ్చుకొనసాగెను. ప్రస్తుతము తానున్న స్థితిని దలంచుకొని విభ్రాంతయై చటాలునలేచి కూర్చుండెను. వెంటనే ప్రక్కను గూర్చున్న జానకమ్మ రాధను వారించి కుమారీ! లేవవలదు. నీకేమియు భయములేదు. ప్రస్తుతము నీవు సురక్షితప్రదేశమునందే యున్నావు. ఇచ్చట నీ లాలనపాలనముల కేమియు లోపము గలుగదు నిర్భీతచిత్తవై పరుండుము. నీకింకను నిదురమత్తుపోలేదు'' అని ప్రేమ చిప్పిలునట్లు పల్కెను ఆ సుధీమయ వాక్కులు వినినంతనే రాధ కంటకన్నీరు నిండిపోయెను. వెంటనే రాధ మారుమాటాడక సెజ్జపై బరుండి నిద్రించెను.

గృహలక్ష్మి

రాధ శరీరస్వాస్థ్యము బడసినవెనుక తన తన చరిత్రనంతటిని జానకీ సుందరరావులతో జెప్పి విచారింప నారంభించెను. కరుణా హృదయులగు నాదంపతులు రాధ హృదయ విదారకచరిత్ర నాలించి ఆమె నిస్సహాయ స్థితికి వగచి, ఆమెను తమయొద్దనే యుంచు మనియు, ఆమెను తమ కన్నకుమార్తెవలెనే ప్రేమింతుమనియు చెప్పిరి. కన్నతండ్రి గలిగి యుండియు విమాతచే వెడలగొట్టబడి విశాల ప్రపంచమున "నా" యనువారు లేకయున్న తన కిట్టి సాధుజనాశ్రయము కల్పింపజేసి నందులకు పరాత్పరునకు వందనములర్పించుచు, రాధవారి కోరికప్రకారము వారి యింటనేయుండ సమ్మతించి వారి యనువర్తియై వినయముతో మెలగసాగెను. వెంటనే సుందరరావు రాధ నొకస్కూలులో ప్రవేశ పెట్టెను. సహజముగా తెలివిగలవియగుటచే రాధ ప్రతితరగతియందును జయము గాంచుచు విద్యాభివృద్ధి గావించుకొను చుండెను. కృష్ణారావునకు తన దలిదండ్రుల యౌదార్యమున కానందమును, రాధ సౌందర్య సౌశీల్యముల కాశ్చర్యమును కలిగెను.

నాలుగేండ్లు గడచెను. పత్రికలలో వర్ణాంతరవివాహమను శీర్షికతో రాధాకృష్ణుల ఫోటోలతోకూడ ప్రకటింపబడెను. సంఘసంస్కర్తయగు సుందరరావు జాతిభేదములను పాటింపక రాధ సుగుణములకు కట్టుబడెను. అదివరకు అన్యోన్యానురాగపూరితులగుటచే రాధాకృష్ణులకు వివాహ మొనరించెను.

నాడు పౌర్ణిమ. రేరాజు షోడశకళా ప్రపూర్ణుడై నభోమండలమున తారకాజన పరివృతుడై వెలుగొందజొచ్చెను. వాణీవిలాసోద్యానవనమున నిరువురు యువతీయువకులా చల్లని చంద్రికాకాంతులలో సుఖవిహారము సల్పుచుండిరి. వుద్యానవనమున గల పుష్పరాజములు సుగంధముల నీనుచుండెను. చల్లని మలయమారుతము వీచుచుండెను. అట్టి ప్రశాంతానందసమయమున నా యువతీయువకుల నోటినుండి మృదు మధురవాక్కులు వినబడెను.

"రాధా! ఆ దినమట్లు మా పిన్ని నిన్ను వెడల నంపుటచేగదా! నీయట్టి సుశీల నాకు భార్యగా లభించినది."

"నిజమే! ఆదిన మట్లు మాపిన్ని నన్ను యిలువెడలనంపకున్న మీవంటి సుగుణరాశి నాకు భర్తగా లభించియుండునా? ప్రాణేశ్వరా! దైవ మేది గావించినను నది మన మేలుకొరకేగదా!''

గమనిక

గత సంచికయందు ప్రకటింపబడిన 'సంఘ సంస్కారమా!...' వ్యాసకర్త శ్రీయుత జి. జోగారావుగారు కాని జి. గోపాలరావుగారు కాదని పాఠకులు గమనింప గోరుచున్నాము. సంపాదకుడు